

[Rytter.]

Dagsorden. Vi var faktisk klar over, at den ærede Ordfører ikke kunde have lavet den Dagsorden, thi den var fuldstændig i Strid med det Standpunkt, som den ærede Ordfører før havde taget. Vi var alle sammen klar over, at den i Virkeligheden var blevet fabrikeret ovre i det andet høje Ting af en teologisk Professor, som er Folketingsmand, og af Føreren. Men den ærede Ordfører her fik altsaa den, om jeg saa maa sige, sørgmodige Opgave at skulle forsvare denne Dagsorden. Det var en umulig Opgave at stille ham, thi den ærede Ordfører var fuldstændig enig i Venstres Synspunkt. Hvad sagde saa den Dagsorden? Den opfordrede Ministeren til for Fremtiden at paase, at de kirkelige Midler anvendes i Overensstemmelse med deres Formaal. Man vil se, at den Dagsorden var i Strid med det Udgangspunkt, vi havde gjort til vort, nemlig at Kirkeministeren maatte have Pligt til at gøre den Uret, der var sket, god igen. Ved Vedtagelsen af denne Dagsorden gav man Absolution for alt, hvad Ministeren havde gjort; man opfordrede kun pænt Ministeren til fremtidig at overholde Landets Love. Da jeg saa den Dagsorden, gik jeg ud fra, at Kirkeministeren straks vilde acceptere den og sige: Ja, det er jo storartet; naar man godkender alt, hvad der er sket, kan jeg ikke have noget imod at godkende den Dagsorden. Men Ministeren afslog. Jeg forstod det ikke dengang, men nu beundrer jeg den højtærede Kirkeminister for, at han havde det Fremsyn at kunne forudse, at det konservative Parti endnu en Gang vilde komme ham til Hjælp paa en saa eklatant Maade. Og det er det, som er sket, saaledes som Sagen foreligger her. I det Forslag, som var udarbejdet af Forfatningskommissionen, stod i § 70 kun: „Folkekirkens Forfatning ordnes ved Lov“. Men i Bemærkningerne til Paragraffen udtaltes følgende:

„Paa given Foranledning er det desuden udtalt fra alle Sider, at de Midler og Indtægter, der er tillagt Folkekirken, ikke tænkes formindsket,“.

Deri ligger, om jeg saa maa sige, en lille Reprimande til den Kirkeminister, som formindskede dem, for nu udtaler man altsaa, at det fra alle Sider betragtes som en Forudsætning, at Midlerne ikke formindskes. Betydningen af denne lille Reprimande ophæves dog ved den efterfølgende Sætning:

„medmindre saadant ved Lovgiv-

ningen om Folkekirkens Forhold maatte blive bestemt.“,

for saa kan man altsaa ved Lov bestemme noget ganske modsat.

Der laa altsaa i Forfatningskommissionens Forslag, saaledes som det var udarbejdet af de halvtredie Partier, en lille Reprimande til Ministeren. Men hvad sker saa, da Sagen kommer for i Folketinget? Der sker det, at Kirkeministeriet faar en saadan Oprejsning, som man vanskeligt kunde have tænkt sig Muligheden af. Den socialdemokratiske Minister kunde ikke have faaet et bedre Forslag, om han havde henvendt sig til Landets dygtigste Sagfører og sagt til ham: Vil De ikke skrive et Forslag med Motiver, som fuldstændig dækker det socialdemokratiske Ministerium med det konservative Partis Tilslutning. Der staar nu i Paragraffen:

„De til Folkekirkens Brug henlagte Midler maa kun anvendes til kirkelige Formaal.“

Man slaar altsaa her fast, at Midlerne kun maa anvendes til kirkelige Formaal, men hvorledes begrunder man dette i Bemærkningerne? Man begrunder det saaledes i Bemærkningerne, at det, man her gør, er kun at godkende og fastslaa den hidtil gældende Praksis. Altsaa, hvad den ærede Ordfører for de Konservative og jeg i sin Tid stod Side om Side og kæmpede for her, nemlig at der var sket et Misbrug fra Ministeriets Side, et Misbrug, som i og for sig kunde berettigede til en Rigsretsanklage, for at man kunde faa Spørgsmaalet undersøgt, det kommer man nu i Folketinget og fastslaaer med det konservative Partis Støtte som værende i Overensstemmelse med den gældende Praksis, der derved godkendes. Det er en Oprejsning, Ministeriet faar, som jeg aldrig havde drømt om. Derfor maatte man, hvis den højtærede Kirkeminister virkelig havde forudset dette, beundre ham derfor, men jeg synes ikke, at det kan have været Fremsyn, at det kan have været muligt for ham at forudse noget saadant; der maa være kommet Omstændigheder til, som har medført en saa kraftig Desavouering af den daværende Ordfører for det konservative Parti og mig.

Det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Hendriksen) udtalte i Gaar, at jo mere han satte sig ind i det foreliggende Grundlovsforslag, des gladere blev han over det, thi her var ikke Tale om Kompromis'er, her var Tale om at forhandle sig til Rette. Her var ikke Tale om, at den ene Part havde dikteret den anden noget, man har